

ΕΞΕΙΔΙΚΕΥΣΗ ΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΜΑΣ ΘΕΣΗΣ ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΕΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Κάθε διάταξη του εσωτερικού δικαίου στο πεδίο των Πνευματικών και Συγγενικών Δικαιωμάτων οφείλει να είναι σύμφωνη με το **Πρωτογενές Ενωσιακό Δίκαιο**, και ιδίως με τις **θεμελιώδεις Αρχές** της ελεύθερης κίνησης προσώπων, κεφαλαίων και υπηρεσιών εντός της ΕΕ, το Δίκαιο του Ανταγωνισμού (ήτοι, να μην εγκαθιδρύει μονοπώλια, άλλως να μην ευνοεί την ανάπτυξή τους, αντιθέτως να προάγει τον ελεύθερο ανταγωνισμό) και το Δίκαιο κατά του Προστατευτισμού (αποτροπή ενισχύσεων). Εν προκειμένω, θα πρέπει να αποφεύγονται ερμηνείες ή ρυθμίσεις του εσωτερικού δικαίου που να εμποδίζουν σε μια Ανεξάρτητη Οντότητα Διαχείρισης (ΑΟΔ), όπως η Soundreef Ltd, να ασκήσει την πλήρη δραστηριότητά της **όπως ακριβώς** την ασκεί στη χώρα καταγωγής – αδειοδότησης.

Ήτοι, κάθε τυχόν τιθέμενος περιορισμός της νόμιμης δραστηριότητας των ΑΟΔ στην Ελλάδα, όπως η διάταξη του άρθ. 32 παρ. 1 του Ν. 4481/2017, και κάθε τυχόν ερμηνεία των λοιπών κείμενων εγχώριων διατάξεων, όπως ιδίως οι περί της υποχρεωτικής συλλογικής διαχείρισης διατάξεις, πρέπει να ερμηνεύονται υπό το πρίσμα των θεμελιωδών διατάξεων του Ενωσιακού Δικαίου, κατά τρόπον ώστε **το εσωτερικό δίκαιο να μη θίγει:** **(i)** τις θεμελιώδεις επιδιώξεις που συντείνουν στη στενότερη ένωση των ευρωπαϊκών λαών όπως εξειδικεύεται στο Προοίμιο της ΣΛΕΕ (Διακηρύξεις α' έως στ') και τις εξ αυτών απορρέουσες θεμελιώδεις Ελευθερίες της απρόσκοπτης κυκλοφορίας προσώπων, κεφαλαίων και υπηρεσιών εντός της ΕΕ (ΣΛΕΕ Τίτλος IV), **(ii)** τις Αρχές του Ελεύθερου Ανταγωνισμού (ΣΛΕΕ άρθ. 32 περ. α, β, δ, και *εκ πλαγίου* άρθ. 101 επ.), **(iii)** την Κοινοτική Αρχή κατά του Προστατευτισμού, εν προκειμένω διά της μη έμμεσης επιδότησης εγχώριων δραστηριοτήτων σε βάρος του διεθνούς ανταγωνισμού (ΣΛΕΕ άρθ. 107), **(iv)** το γράμμα και το πνεύμα της ίδιας της **Οδηγίας 2014/26/ΕΕ**, και **(v)** την **Οικονομική Ελευθερία** των δικαιούχων, των χρηστών μουσικής και των ΑΟΔ (Σύνταγμα άρθ. 4 παρ. 1, 5 παρ. 1, 17 και 25, Α' Πρόσθ. Πρωτ. ΕΣΔΔΑ και ΑΚ 361).

Εξάλλου, από πουθενά δεν προκύπτει ότι η **Οδηγία 2014/26/ΕΚ** προωθεί, ή έστω επιτρέπει, τον καθ' οιονδήποτε τρόπο περιορισμό του δικαιώματος των δικαιούχων για ελεύθερη επιλογή ΟΣΔ/ΑΟΔ σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας τους – τη στιγμή μάλιστα που εκπεφρασμένος σκοπός της είναι η ενδυνάμωση του ανταγωνισμού προς όφελος των δικαιούχων και των χρηστών.

Έτσι, στο Προοίμιο της Οδηγίας (ιδίως Διακηρύξεις 7 και 19 παρ. 1) γίνεται ευθεία αναφορά στη ΣΛΕΕ: στη μεν Διακήρυξη 7 η Οδηγία παραπέμπει στο άρθ. 50 παρ. 1 της ΣΛΕΕ που αφορά «*την πραγματοποίηση της ελευθερίας εγκαταστάσεως σε ορισμένη δραστηριότητα*», στη δε Διακήρυξη 19 παρ. 1 η Οδηγία αναφέρει ότι «*η συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων πρέπει να*

συνεπάγεται τη δυνατότητα του δικαιούχου να επιλέγει ελεύθερα τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης που θα διαχειρίζεται τα δικαιώματά του» (είναι βεβαίως προφανές ότι η ελευθερία αυτή καταλαμβάνει και τη δυνατότητα επιλογής ΑΟΔ), η οποία περαιτέρω αναφέρει στην παρ. 2 εδ. β': «Λαμβάνοντας δεόντως υπόψη την εν λόγω ισορροπία, οι δικαιούχοι θα πρέπει να μπορούν εύκολα να ανακαλούν τα δικαιώματα ή τις κατηγορίες των δικαιωμάτων από έναν οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και να διαχειρίζονται ατομικά τα δικαιώματα αυτά ή να τα αναθέτουν ή μεταβιβάζουν εν όλω ή εν μέρει σε άλλον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή άλλη οντότητα, ανεξάρτητα από το κράτος μέλος ιθαγένειας, κατοικίας ή εγκατάστασης του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, της άλλης οντότητας ή του δικαιούχου».

Τέλος, κάθε ερμηνεία του εσωτερικού Δικαίου σε ό,τι αφορά τις ΑΟΔ μπορεί να γίνεται ανεκτή μόνο υπό το πρίσμα της 15^{ης} Διακήρυξη του Προοιμίου Οδηγίας που ορίζει ρητά ότι «Οι δικαιούχοι θα πρέπει να μπορούν να αναθέτουν τη διαχείριση των δικαιωμάτων τους σε Ανεξάρτητες Οντότητες Διαχείρισης».

ΕΙΔΙΚΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 32 ΠΑΡ. 1

Σε ό,τι αφορά το άρθρ. **32 παρ. 1 του Ν. 4481/2017**, επισημαίνουμε κατ' αρχάς ότι στην Ελλάδα δεν εκδίδουμε άδειες «ελεύθερης δημόσιας εκτέλεσης» των φωνογραφημάτων του ρεπερτορίου μας, όπως ενδεχομένως η GEA ή άλλοι ΟΣΔ/ΑΟΔ, αλλά παρέχουμε άδειες πρόσβασης σε συνδρομητική ψηφιακή πλατφόρμα μουσικής με ενσωματωμένη την άδεια χρήσης του ρεπερτορίου μας, βεβαιώνοντας τους χρήστες ότι τα μουσικά έργα που αναπαράγονται μέσω αυτής μάς έχουν ανατεθεί ρητώς προς διαχείριση. Πρόκειται για επιγραμμική χρήση μουσικής, τόσο κατά την έννοια της Οδηγίας, όσο και κατά την έννοια του Ν. 4481/2017 (άρθρ. 3 περ. 1στ').

Περαιτέρω, με την παρ. 6γ του άρθρου 54 του Ν. 4481/2017 ΚΑΤΑΡΓΗΘΗΚΕ η παρ. 6 του άρθρ. 49 του Ν. 2121/1993 που προέβλεπε ότι «...Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες...». Ανεξάρτητα από το πώς πραγματικά οφείλει να ερμηνεύεται η διάταξη αυτή (και εξηγούμε παρακάτω), είναι πλέον σαφές ότι με το Ν. 4481/2017 αφαιρέθηκε πλέον από τον GEA η μοναδική αυτή αρμοδιότητα (βλ. ενδεικτικά και τη μελέτη του Γ. Μπουχαγιάρ «*Η υπερτιμημένη αξία των συγγενικών δικαιωμάτων και η ανάγκη επαναπροσδιορισμού της έννοιας της παρουσίασης στο κοινό*», ΕΕΕυρΔ 1-2:2017, σελ. 45).

Εξάλλου, αποτελεί γενικώς παραδεδεγμένη Γενική Αρχή του Δικαίου σε ολόκληρη την ΕΕ, και αδιαμφισβήτητα τυγχάνει εφαρμογής και στην Ελλάδα, ότι ένα υποκείμενο δικαιωμάτων και υποχρεώσεων (νομικό ή φυσικό πρόσωπο) δεν μπορεί να ενεργεί για λογαριασμό άλλου υποκειμένου, π.χ. ως αντιπρόσωπος ή πληρεξούσιος, χωρίς να έχει λάβει συγκεκριμένη εντολή. Εφαρμόζοντας αυτήν την Αρχή στο πεδίο των συγγενικών δικαιωμάτων, γίνεται σαφές ότι ένας ΟΣΔ ή μια ΑΟΔ έχει το δικαίωμα να εισπράττει από τους χρήστες μουσικά δικαιώματα μόνο για λογαριασμό των δικαιούχων πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων από τους οποίους έχει λάβει συγκεκριμένη εντολή, και μάλιστα ρητή (δηλαδή, για εκείνους μόνο με τους οποίους έχει υπογράψει σύμβαση).

Κάθε αντίθετη ερμηνεία είναι αδιανόητη κατά το Ελληνικό Σύνταγμα (ιδίως κατ' άρθρ. 4 παρ. 1, 5 παρ. 1, 17 και 25), το Ευρωπαϊκό, ακόμη και το Διεθνές Δίκαιο, διότι πολύ απλά δεν έχει κανείς το δικαίωμα, ούτε και ο νομοθέτης, να αναγκάσει κάποιον να εκμεταλλευθεί με συγκεκριμένο τρόπο την περιουσία του (πλην ελαχίστων εξαιρέσεων που εδώ δεν έχουν εφαρμογή), πόσο μάλλον τον κάτοικο μιας άλλης χώρας της ΕΕ. Είναι, δε, σύμφυτη με την Αρχή της Οικονομικής Ελευθερίας η επιμέρους Αρχή της Ελευθερίας των Συμβάσεων (ΑΚ 361), ιδιαίτερη έκφραση της οποίας είναι η Αρχή της «ελευθερίας επιλογής του αντισυμβαλλομένου» (βλ. ενδεικτικά ΑΠ 347/1997, ΑΠ 548/2001, ΟΛΑΠ 33/2002, καθώς και Μιχ. Σταθόπουλου «Γενικό Ενοχικό Δίκαιο», Εκδ. Σάκκουλα 2004, σελ. 686 επ. και 704 επ).

Με αυτήν την άποψη έχει συνταχθεί και η κρατούσα στη νομολογία άποψη (βλ. ενδεικτικά ΕφΑθ 472/2009 ΧρΙΔ 2010.55, ΕφΘεσ 2187/2008 αδημ., ΕφΘεσ 843/2010, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Χαρακτηριστικά η με αρ. 95/2013 ΕφΛάρισας (ΤΝΠ Νόμος) δέχεται τα εξής: «...δεν δίνεται ικανοποιητική λύση τόσο στις περιπτώσεις, στις οποίες για την ίδια κατηγορία δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας δραστηριοποιούνται περισσότεροι του ενός οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, όσο και σε εκείνες που κάποιοι δικαιούχοι δεν είναι μέλη ορισμένου οργανισμού, ενώ παραγνωρίζεται το γεγονός ότι, στις περιπτώσεις υποχρεωτικής συλλογικής διαχείρισης, αποκλείεται μεν η ατομική διαχείριση, πλην όμως ο δικαιούχος διατηρεί τη δυνατότητα να μην αναθέσει τη διαχείριση ή και προστασία των δικαιωμάτων του στον οικείο οργανισμό...»

ΕΙΔΙΚΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 7 ΠΑΡ. 1

Πολύ συχνά η GEA παρενοχλεί παρανόμως τους πελάτες μας (χρήστες μουσικής που εκτελούν δημοσίως αποκλειστικά και μόνο το ρεπερτόριο που τους παρέχουμε) και διεκδικεί παρανόμως πρόσθετη αμοιβή, ισχυριζόμενη ότι δήθεν εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων στον πλανήτη (!), ακόμη και αυτούς που δεν είναι συμβεβλημένοι με τα μέλη της GRAMMO, EPATΩΝ και ΑΠΟΛΛΩΝ, ακόμη δε και εκείνους που είναι ρητώς συμβεβλημένοι με άλλες ΑΟΔ, όπως η Soundreef Ltd. Ο ισχυρισμός αυτός υπάρχει και στην επίσημη ιστοσελίδα της υπό τον τίτλο «ρεπερτόριο» (<https://www.geamusic.gr/?m=main1-12&sel=1&bg=n19>), όπου αναφέρει ότι δήθεν εκπροσωπεί στην Ελλάδα το σύνολο των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων μουσικής, είτε είναι συμβεβλημένοι μαζί της είτε όχι.

Κατά τον τρόπο αυτόν, η GEA επιχειρεί να εισπράξει δικαιώματα για το ρεπερτόριό μας, χωρίς ποτέ να έχουμε αποφασίσει κάτι τέτοιο και χωρίς σχετική σύμβαση αμοιβαιότητας ή άλλη σύμβαση μεταξύ των δυο πλευρών, καθώς και για τους μουσικούς, τραγουδιστές και παραγωγούς που εκπροσωπούμε αποκλειστικά, χωρίς κανέναν τέτοιο δικαιούχο (συμβεβλημένος με τη Soundreef Ltd) να έχει δώσει στη GEA (διά των μελών της GRAMMO, EPATΩ και ΑΠΟΛΛΩΝ) τέτοιο δικαίωμα για το ρεπερτόριο που έχει αναθέσει σε εμάς. Και βέβαια, η GEA δεν αποδίδει στη Soundreef Ltd ή οποιαδήποτε άλλη εταιρία του Ομίλου μας προς περαιτέρω διανομή στους δικαιούχους τα χρήματα που τυχόν εισπράττει στο όνομα και για λογαριασμό των δικαιούχων της Soundreef Ltd, όποτε τυχόν καταφέρνει να παραπλανήσει τους πελάτες μας και να τους αποσπάσει αμοιβή για ρεπερτόριο που ανήκει αποκλειστικά στη Soundreef Ltd – και προφανώς δε θα τα αποδώσει ποτέ.

Η απίθανη αυτή πρακτική της GEA υποτίθεται ότι «βασίζεται» κατ' αρχάς στο άρθ. 7 παρ. 1 εδ. β' του Ν. 4481/2017, το οποίο προβλέπει πως «τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους». Επιπλέον, η GEA συχνά επικαλείται προς αυτήν την κατεύθυνση και το άρθ. 32 παρ. 1 του Ν. 4481/2017 σε συνδυασμό με το άρθ. 50 του ίδιου νόμου, το οποίο αποτελούσε φωτογραφική - και προφανέστατα αντισυνταγματική - διάταξη υπέρ της άλλοτε ΑΕΠΙ ΑΕ (όπως προκύπτει σαφέστατα και από την Αιτιολογική Έκθεση του Νόμου) που πλέον έχει παύσει τη λειτουργία της, σε συνδυασμό με το άρθ. 49 παρ. 1 εδ. β', 2 και 4 εδ. β' του Ν. 2121/1993 περί «υποχρεωτικής συλλογικής διαχείρισης» των συγγενικών δικαιωμάτων, το οποίο όμως επίσης ερμηνεύει αντίθετα με τον πραγματικό σκοπό του νόμου, που είναι η δημιουργία ανταγωνιστικού περιβάλλοντος προς όφελος και των δικαιούχων και των χρηστών, και όχι η δημιουργία ή η συντήρηση μονοπωλίων, όπως αυτά που είχαν η ΑΕΠΙ ΑΕ και η GEA πριν την είσοδό μας στην ελληνική αγορά.

Σε κάθε περίπτωση, ισχυριζόμενη τα παραπάνω η GEA διαπράττει τα εξής σφάλματα:

- Κατ' αρχάς, λειτουργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο συμπεριφέρεται ως μονοπώλιο παρότι λειτουργούν νομίμως στην Ελλάδα και η Soundreef, αλλά και οι ΟΣΔ του Ομίλου RadioPro, που όλοι μας έχουμε ακριβώς τα ίδια δικαιώματα και υποχρεώσεις έναντι των δικαιούχων και των πελατών μας – επαγγελματιών χρηστών προστατευόμενης μουσικής, όπως και η GEA.
- Επιπλέον, για να επωφεληθεί η GEA από τη συγκεκριμένη διάταξη (του εδ. β' του άρθ. 7) θα έπρεπε προηγουμένως να πληροί τις προϋποθέσεις της διάταξης του εδ. α' του ίδιου άρθρου, μεταξύ των οποίων είναι και να εκπροσωπεί όλους «ανεξαιρέτως» τους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων μουσικής στην Ελλάδα. Με την έλευση, όμως, της Soundreef Ltd και την έναρξη της δραστηριότητάς μας στην Ελλάδα, η προϋπόθεση αυτή παύει να ισχύει, και άρα παύει να ισχύει και το τεκμήριο της καθολικής εκπροσώπησης ακόμη και στο μέτρο που ίσχυε πριν (ως δικονομικό τεκμήριο). Πολύ δε περισσότερο, από τον Απρίλιο του 2019 δραστηριοποιείται στην Ελλάδα και ο RadioPro Ltd, δηλαδή έτερος ΟΣΔ προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων που επίσης δεν είναι μέλος της GEA. **Ήτοι, το τεκμήριο του άρθ. 7 του Ν. 4481/2017 έχει ex lege παύσει να ισχύει** υπέρ της GEA (υπό την ορθή ερμηνεία και τους περιορισμούς που το ίδιο άρθρο προβλέπει) από τον Απρίλιο του 2019.
- Περαιτέρω, το άρθ. 7 του Ν. 4481/2017, το περιεχόμενο του οποίου προϋπήρχε και στο κατηργημένο άρθρο 55 του Ν. 2121/1993, ιδρύει ένα **δικονομικό τεκμήριο και όχι διάταξη του ουσιαστικού δικαίου**. Ήτοι, αφορά αποκλειστικά τον τρόπο απόδειξης του εάν ορισμένο μουσικό έργο ανήκει ή όχι στο ρεπερτόριο της GEA, και τούτο εφόσον όχι μόνο το επικαλεστεί στο πλαίσιο ορισμένης δίκης, αλλά και αποδείξει ότι εκτελέστηκε δημόσια σε ορισμένη επιχείρηση (έστω και κατά δειγματοληπτική αναφορά). Αυτό σημαίνει ότι εφαρμόζεται μόνο για κάθε υπόθεση χωριστά, ειδικά και συγκεκριμένα, αναφορικά με συγκεκριμένες μουσικές ηχογραφήσεις («φωνογραφήματα») και όχι ότι δήθεν δημιουργεί ουσιαστικό δικαίωμά της σε ρεπερτόρια που δεν της ανήκουν, όπως παραπλανητικά ισχυρίζεται η GEA.

Είναι αδιανόητο να ισχυρίζεται κανείς ότι με μια δικονομική διάταξη ο Νόμος μπορεί να εντάξει αυτομάτως στη διαχείριση κάποιου εισπρακτικού φορέα όλα ανεξαιρέτως τα ηχογραφημένα μουσικά έργα της Γης εν είδει ...αναγκαστικής απαλλοτρίωσης, χωρίς καν να έχουν ερωτηθεί οι δικαιούχοι. Αυτό που συμβαίνει στην πραγματικότητα είναι ότι, ως εισάγον δικονομικό τεκμήριο, το άρθρ. 7 παρ. 1 εδ. β' δεν ιδρύει ούτε καταργεί δικαιώματα υπέρ του GEA ή όποιου άλλου. Το μόνο που κάνει είναι να θέτει έναν κανόνα διεξαγωγής της δίκης – της κάθε δίκης χωριστά.

- Επίσης, η GEA παραβλέπει το γεγονός ότι το εν λόγω τεκμήριο είναι **μαχητό**, ήτοι ο χρήστης δικαιούται να το ανατρέψει αποδεικνύοντας ότι ορισμένα φωνογραφήματα, από εκείνα που αποτελούν αντικείμενο ορισμένης δίκης με την GEA, δεν ανήκουν στο ρεπερτόριό της (δεν πρέπει, μάλιστα, να διαφεύγει της προσοχής και η παρ. 4 του ίδιου άρθρου). Στην περίπτωση που ο χρήστης αποδείξει ότι ορισμένα φωνογραφήματα δεν ανήκουν στο ρεπερτόριο της GEA το βάρος της απόδειξης κατά το νόμο αντιστρέφεται και είναι η GEA που οφείλει να αποδείξει ότι πράγματι ανήκουν στο ρεπερτόριό της βάσει ρητών αναθέσεων, δηλαδή να προσκομίσει τις σχετικές συμβάσεις ανάθεσης. Πώς, όμως, να τις προσκομίσει όταν οι αναθέσεις έχουν γίνει αποκλειστικά προς τη Soundreef Ltd;
- Επιπρόσθετα, η χρήση του τεκμηρίου του άρθρου 7 του Ν. 4481/2017 υπόκειται στους περιορισμούς που θέτουν οι παράγραφοι 1 και 3 του ίδιου άρθρου, οι οποίες συνιστούν ασφαλώς διατάξεις ουσιαστικού δικαίου και ορίζουν ότι: «...οι Οργανισμοί Συλλογικής Διαχείρισης και οι Οργανισμοί Συλλογικής Προστασίας μπορούν να ενεργούν δικαστικώς ή εξωδίκως στο δικό τους όνομα, εάν η αρμοδιότητά τους στηρίζεται στη μεταβίβαση της σχετικής εξουσίας ή σε πληρεξουσιότητα ή σε οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία...» και «...τα τεκμήρια εφαρμόζονται κατά τέτοιο τρόπο από τους Οργανισμούς, ώστε να μη θίγονται τα δικαιώματα των δικαιούχων, όπως αυτά προβλέπονται στον νόμο, και ιδίως η δυνατότητά τους να διαθέτουν ή όχι σε διαφορετικούς Οργανισμούς Συλλογικής Διαχείρισης ολόκληρη ή εν μέρει τη διαχείριση ορισμένων εξουσιών ή ορισμένων έργων τους ή αντικειμένων προστασίας τους» - ως διαφορετικών «Οργανισμών» νοούμενων προφανώς και των ΑΟΔ (*mutatis mutandis*, βλ. Διακήρυξη 15 της Οδηγίας).
- Ακόμη, τέλος, και να μην υπήρχε η ανωτέρω διάταξη, η ερμηνεία της GEA στο ανωτέρω τεκμήριο είναι ούτως ή άλλως αδιανόητη κατά το Ελληνικό Σύνταγμα, για τους ίδιους λόγους που αναφέρθηκαν ανωτέρω (περί της ελευθερίας των συμβάσεων).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Συμπερασματικά, δεν μπορεί κανείς να ισχυριστεί στα σοβαρά ότι οι δικαιούχοι που έχουν εμπιστευθεί το ρεπερτόριό τους στη Soundreef Ltd, και μάλιστα αποκλειστικά στις περισσότερες περιπτώσεις, αλλά και η ίδια η Soundreef Ltd ως ΑΟΔ μη έχουσα σύμβαση αμοιβαιότητας ή συνεργασίας με την GEA, είναι υποχρεωμένοι δήθεν «κατά το άρθρ. 32 παρ. 1» να αναθέσουν περαιτέρω τη διαχείριση του ρεπερτορίου τους στην GEA, ή ότι το ρεπερτόριο αυτό έχει δήθεν ανατεθεί στην GEA από το Νόμο εν είδει ...αναγκαστικής απαλλοτρίωσης. Το ίδιο ισχύει και για τους ΟΣΔ του Ομίλου RadioPro.

Κι αφού αυτό δεν μπορεί να ισχύει, είναι φυσικά αδιανόητο για την GEA να διεκδικεί την είσπραξη εύλογης αμοιβής από τους πελάτες μας (χρήστες μουσικής) οι οποίοι εκτελούν δημόσια μουσική που ανήκει στο ρεπερτόριο της Soundreef Ltd.

Τέλος, με βάση το άρθρο 7 κατά την ορθή του ερμηνεία, αλλά και υπό το δεδομένο ότι ούτε καν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του υπέρ της GEA δεν ισχύουν πια, δε χωρά καμιά αμφιβολία ότι η GEA θα πρέπει σε κάθε Δικαστήριο, που δικάζει αγωγή της ή όποιο άλλο ένδικο βοήθημα κατά των επαγγελματιών χρηστών μουσικής, να επικαλείται συγκεκριμένα φωνογραφήματα (δισκογραφημένα μουσικά έργα) που η επιχείρηση του χρήστη πράγματι εκτέλεσε δημόσια («έπαιξε»), όχι πια με πιθανολόγηση όπως στο παρελθόν, αλλά **με απόδειξη**, και στη συνέχεια να καταθέτει τα έγγραφα από τα οποία αποδεικνύεται η ανάθεση της διαχείρισής τους στα μέλη της GEA (GRAMMO, Ερατώ, Απόλλων), δηλαδή γραπτές συμβάσεις, ή πληρεξούσια, ή άλλα έγγραφα που προβλέπει ο νόμος, σε κάθε δεδομένη περίπτωση και για κάθε τραγούδι χωριστά.